

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. B.**, bývajúceho v K., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. V. S., advokátom v K., proti žalovanému **A.**, so sídlom v P., IČO: X, v dovolacom konaní zastúpenému Mgr. Z. N., advokátkou v P., **o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a trvania pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16C 50/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. novembra 2009 sp. zn. 1Co 136/2009, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému do troch dní náhradu trov dovolacieho konania 60,44 € na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Z. N., advokátky so sídlom v P., vedený v T., č. ú. X.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Prešov (súd prvého stupňa) rozsudkom z 12. mája 2009 č. k. 16C 50/2009 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného na základe písomnosti žalovaného z 5. februára 2009 je neplatné, a v prevyšujúcej časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným naďalej trvá, žalobný návrh zamietol. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok z návrhu 99,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe pracovnej zmluvy z 31. mája 2005 a bol uzavretý na dobu neurčitú s dohodnutým druhom práce predajcu automobilov a obchodného zástupcu. Okamžité skončenie tohto pracovného pomeru listom žalovaného z 5. februára 2009, ktorým oznámil žalobcovi, že týmto dňom s ním

okamžite rozvážuje pracovný pomer pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, považoval za neplatné pre rozpor s § 70 Zákonníka práce, lebo žalovaný v liste skutkovo nevymedzil dôvod, ktorý ho viedol k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Písomnosťou žalovaného z 18. februára 2009 realizované späťvzatie tohto jednostranného právneho úkonu posúdil ako bez právneho významu, uvedúc, že právne účinky okamžitého skončenia pracovného pomeru nastávajú v momente, keď sa tento úkon dostane do sféry adresáta, a žalobca so späťvzatím nesúhlasil. Mal však za to, že v čase, keď rozhodoval o návrhu žalobcu, jeho pracovný pomer so žalovaným už netrval, čo bolo dôvodom zamietnutia návrhu v prevyšujúcej časti. Ďalším listom z 18. februára 2009 totiž žalovaný oznámil žalobcovi, že s ním okamžite končí pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny z 5. februára 2009, keď pri plnení pracovných úloh pri predaji motorového vozidla sa s potenciálnym zákazníkom, ktorý prejavil záujem o zľavu z kúpnej ceny, dohodol tak, že mu ako súkromnej osobe zaplatí 100 € na škodu zamestnávateľa a na základe toho mu zariadi zľavu z kúpnej ceny vo výške 400 €. Zdôraznil, že Zákonník práce nevyklučuje skončenie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi realizovanými súčasne alebo postupne, pričom jednotlivé právne úkony sa posudzujú samostatne a samostatne nastávajú ich právne účinky. Žalobca – ako sám uviedol – v lehote dvoch mesiacov odo dňa, kedy mu bola doručená písomnosť žalovaného o okamžitom skončení pracovného pomeru datovaná 18. februára 2009, nepodal na súde žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením; to znamená, že jeho pracovný pomer so žalovaným už netrval. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. a výrok o súdnom poplatku ustanovením položky 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (odvolací súd) rozsudkom zo 16. novembra 2009 sp. zn. 1Co 136/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania 60,44 € na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Poukázal, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 5. februára 2009 bolo neplatné pre absenciu skutkového vymedzenia jeho dôvodu a k riadnemu okamžitému skončeniu pracovného pomeru so

žalobcom došlo až ďalším samostatným právnym úkonom žalovaného – listom z 18. februára 2009. V prípade listu z 18. februára 2009 o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom nešlo o právny úkon, ktorý by bol založený na rovnakých skutkových okolnostiach, ako to namietal žalobca v odvolaní. List z 5. februára 2009 totiž neobsahoval žiadne vymedzenie skutkových dôvodov. Odvolací súd nesúhlasil ani s právnym názorom vysloveným v odvolaní žalobcu, že listy z 5. februára 2009 a 18. februára 2009 sa majú posudzovať ako jeden právny úkon, ktorého neplatnosť napadol žalobca na súde žalobou z 19. februára 2009. Išlo totiž o dva nezávislé právne úkony, ktoré bolo treba posudzovať samostatne, a žalobca nepodal v zákonom stanovenej lehote žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vykonaného 18. februára 2009. Za vecne správny považoval aj výrok súdu prvého stupňa o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a 149 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a to predovšetkým tak, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoj záver, že okamžité skončenia pracovného pomeru z 5. februára 2009 a z 18. februára 2009 sú samostatnými právnymi úkonmi a že neskorší z týchto právnych úkonov nebol založený na rovnakých skutkových okolnostiach ako ten predchádzajúci. Dôvod zmätočnosti videl i v tom, že odvolací súd napriek potrebe doplnenia, resp. zopakovania dokazovania na zistenie skutočnosti, či okamžité skončenia pracovného pomeru z 5. februára 2009 a z 18. februára 2009 vychádzajú z toho istého skutku, v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nenariadil vo veci pojednávanie. Dovolateľ namietal odňatie možnosti pred súdom konať i z dôvodu, že nebol súdom upovedomený o verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu, a tiež tvrdil, že v spise sa nenachádza oznámenie o mieste a čase jeho vyhlásenia. Napokon dovolateľ vytýkal aj nesprávne právne posúdenie veci (dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť a žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania, ktoré aj vyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal

najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie žalobcu by vzhľadom na uvedený záver (zistenie) bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania; ak v konaní došlo k procesnej vade vymenovanej v tomto ustanovení, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutie, proti ktorému inak dovolanie nie je prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ani v konaní nevyšli najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či v dôsledku postupu odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver neodročovaného pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v časti jeho záverov o samostatnom posudzovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru z 5. februára 2009 a z 18. februára 2009 a o tom, že neskoršie okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo založené na tých istých skutkových okolnostiach ako predchádzajúce, táto jeho námietka neobstojí.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I]

tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. *Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia*“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia plne stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako aj s jeho právnymi závermi, pre ktoré bola žaloba v prevyšujúcej časti, ktorou žalobca požadoval určiť, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným naďalej trvá, zamietnutá. Dostatočne podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti v prejednávanej veci považoval za rozhodujúce a k akým záverom na ich základe dospel. Z výsledkov vykonaného dokazovania v zhode so súdom prvého stupňa uzavrel, že listy žalovaného z 5. februára 2009 a z 18. februára 2009 o okamžitom skončení pracovného

pomeru so žalobcom sa neposudzujú ako jeden právny úkon, ktorého neplatnosť napadol žalobca na súde žalobou z 19. februára 2009; išlo tu totiž o *dva nezávislé právne úkony* žalovaného, ktoré bolo treba posudzovať samostatne. V prípade listu z 18. februára 2009 o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom nešlo o právny úkon, ktorý by bol založený na rovnakých skutkových okolnostiach ako list z 5. februára 2009 o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom – ten totiž neobsahoval *žiadne* vymedzenie skutkových dôvodov. Odvolací súd úplne jasne vysvetlil, prečo nebolo možné vyhovieť žalobe v časti požadujúcej určenie trvania pracovného pomeru medzi účastníkmi: *pracovný pomer medzi účastníkmi* totiž *zanikol* na základe druhého okamžitého skončenia pracovného pomeru daného listom z 18. februára 2009, keď *neplatnosť* tohto skončenia pracovného pomeru žalobca v zákonom stanovenej lehote *nenapadol na súde*.

Podané odôvodnenie napadnutého rozsudku zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu (ako už bol vo svojej podstate reprodukováný v predošlej časti tohto textu) zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené žalobe v časti požadujúcej určenie trvania pracovného pomeru medzi účastníkmi. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalobcu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu. Stotožniť sa s tvrdeniami či názormi žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 18. februára 2009 bolo založené na tých istých skutkových okolnostiach ako predchádzajúce okamžité skončenie pracovného pomeru z 5. februára 2009 (ktoré žalovaný samostatnou listinou – č. l. 14 spisu vzal späť) a že oba právne úkony o okamžitom skončení pracovného pomeru (č. l. 13 a č. l. 15 spisu) sa majú posudzovať ako právny úkon jeden, odvolací súd (rovnako ako súd prvého stupňa) nebol povinný.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozsudku spĺňa.

Nedôvodnou je aj námietka dovolateľa, že odvolací súd mal v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nariadiť na prejednanie jeho odvolania pojednávanie.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej musí predseda senátu nariadiť pojednávanie, okrem iného aj vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania (porovnaj aj dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z. z. a tiež § 120 ods. 1 druhú vetu O.s.p.). Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné dva v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

V prejednávanej veci mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a správne zistil skutkový stav veci. Nepovažoval preto za potrebné dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa zopakovať ani doplniť. Do úvahy neprichádzala ani aplikácia § 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p., keďže súd prvého stupňa rozhodol vo veci na pojednávaní a o dôležitý verejný záujem v tejto právnej veci nešlo. Pokiaľ teda odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p.; žalobcovi uvedeným postupom nebola preto odňatá možnosť pred súdom konať.

K námietke dovolateľa, že odvolací súd ho vopred neupovedomil o verejnom vyhlásení svojho rozsudku, dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že postup odvolacieho súdu pri vyhlasovaní rozsudku, ak sa rozhoduje bez nariadenia pojednávania, upravuje § 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorých ustanovení odvolací súd oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Občiansky súdny poriadok nevyžaduje, aby boli účastníci konania osobitne predvolávaní na verejné vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania. Oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu zákonodarca v takomto prípade považuje za dostatočné na to, aby sa účastníci konania i verejnosť mohli o ňom riadne dozvedieť a následne sa tohto vyhlásenia – ak o to majú záujem – aj zúčastniť. Uvedené platí i v prípade, keď sa účastníci, resp. ich právni zástupcovia o týchto skutočnostiach vôbec nedozvedeli.

Ako vyplýva z obsahu spisu, rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený 16. novembra 2009 (zápisnica na č. 1. 53), pričom upovedomenie o termíne tohto verejného vyhlásenia (č. 1. 50 spisu) bolo podľa úpravy na č. 1. 49 spisu vyvesené na úradnej tabuli súdu 14. októbra 2009, teda aj lehota pre takéto oznámenie – najmenej päť dní pred vyhlásením rozsudku – bola dodržaná. Vzhľadom na to, že odvolací súd pri vyhlasovaní rozsudku postupoval v súlade s ustanoveniami konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno takýto postup hodnotiť ako odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom.

K dovolateľovej námietke, ktorou napáda právne posúdenie veci, dovolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotný tento dôvod ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení

§ 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby advokátky spočívajúci v podaní vyjadrenia k dovolaniu. Požadovaná odmena advokátky bola 53,49 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ďalej len „vyhláška“) a k tomu požadovaný režijný paušál 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), spolu teda priznaná náhrada trov dovolacieho konania činí 60,44 €.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2011

JUDr. Milan D e á k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta